

den ærede Landstingsmand, at han da ikke har holdt fast ved dette Grundlag, thi det Grundlag, han i sit Forslag har opstillet, med en Mængde personlige fritagelser for Amtmand, Sognefoged, Geistlighed o. s. v., finder den ærede Landstingsmand ikke i Frd. af 1799. Det er altsaa ikke Grundsetningen i Frd. 1799, han holder fast paa, det er altsaa klart, men han siger kun saaledes, han holder kun paa Grundsetningen, saalænge den tjener det Formaal, han vil fremme. Saa er det hans Grundsetning, saa er det den Grundsetning, hvorpaa Loven af 1799 hviler, men saasnart det ikke længere er Tilfældet, saa er det heller ikke længere Lovens Grundsetning, han holder fast. Naar han kommer til at tale om frittagelse for Amtmænd og andre Personer, saa er det ham ikke længere om at gjøre at holde paa Grundsetningen; det er netop Feilen ved det Hele. Jeg erkjender i høi Grad, at den ærede Landstingsmand er en meget stor Jurist, men naar han kommer til at bevæge sig i de virkelig praktiske Forhold, saa er han efter min Mening ikke nogen overnaturlig Størrelse, og det er det, den ærede Landstingsmand ikke kan forsone sig med, at Andre kunne have en sund Mening. Dette fremgik ogsaa tydeligt, da den ærede Landstingsmand skulde skrive sit Forslag; saalænge han paragraphviis fulgte Loven af 1799 og benyttede sig deraf, gik det meget godt, men saasnart han vilde til at skabe noget Nyt selv, saa gik han vild, saa fik han Noget ud, som hverken tilfredsstillede ham selv eller Andre; det blev Resultatet, og det beviser klart, at den ærede Landstingsmand, som sagt, i de reen praktiske Forhold ikke indtager den overordnede Stilling, som jeg meget gjerne indrømmer, han indtager i juridiske. Naar den ærede Landstingsmand ikke havde stemplet mine Forslag med de Ord, at de ere uden nogen sund logisk Tankegang, skulde jeg ikke oftere have taget Ordet.

Besvarelse: Da jeg betragter nærværende Lovforslag som en Skattelov, skal jeg tillade mig nogle ganske kort Bemærkninger. Det forekommer, at her er en Uklarhed tilstede, idet man ikke kan blive enig om, hvorvidt der her er Tale om en Personalbyrde eller om en

Byrde, der skal udredes gennem Bøge. Jeg helder til den sidste Mening, thi det forekommer mig, at det at skaffe Bøene i farbar Stand maa ramme som en Udgift, der altsaa nærmest maa udredes ved en Bøgeafgift, men jeg indrømmer tillige, at der med Hensyn til at gjøre Bøene farbare kan gives saa overordentlige Tilfælde, at det er umuligt Andet end at udskrive Mandskab dertil. Seer man tilbage til Forordningen af 1799, vil man ogsaa finde, at den i sin Indledning gaaer ud fra, at det praktisk har viist sig, at der gives overordentlige Tilfælde, hvorfor der maa træffes overordentlige Foranstaltninger, og derfor begynder den med den Sætning: alt Mandskab er forpligtet til at faste Sne, naar det er nødvendigt. Smidleritid troer jeg dog, at Udgiften i ordinære Tilfælde skal tilveiebringes gennem en Fordeling paa Formue og Leilighed, og at det kun er for ganske overordentlige Tilfælde, naar Arbejdet ikke kan udføres paa anden Maade, at der er lagt til: saa forbeholde vi os Ret til at tage Mandskab, hvor vi finde det, eller at udskrive det efter de og de Regler. Denne Uklarhed, troer jeg, har været tilstede baade ved Forhandlingerne igaar og ved Forhandlingerne idag. Jeg har igaar stemt mod § 9 i Fleertallets Forslag, fordi den overlod til Rådsherderne enten at lade denne Byrde være personlig eller at lade den udrede gennem Formue og Leilighed, thi jeg mener, at hvad enten man helder til, at den skal være personlig, eller til, at den skal udredes som en Bøgeafgift, saa gaaer det dog ikke an at overlade til Communen at bestemme, om den skal udredes paa den ene eller den anden Maade. Dette var Grunden, hvorfor jeg stemte mod den nævnte Paragraph, og den samme Grund har jeg til at stemme mod Lovforslagets § 2, idet deri siges, at i Rådsherderne paa hviler Sneekastningsarbejdet, forsaavidt det ikke udføres efter Accord for Kammerkassens Regning, samtlige Beboere, og deri ligger altsaa, at det beroer paa Communalbestyrelsen at afgjøre, enten det skal være en personel Byrde eller en Udgift, som dækkes paa den Maade, der foreskrives i anden Passus af § 2; dette gaaer efter min Anskuelse ikke an, og derfor maa jeg stemme mod § 2.